

[Aksel Larsen.]

bære praktisk talt alle Byrder, og i det hele taget er det skrækkelige Forhold for Landbruget. Jeg bestrider ikke, at Forholdene for Landbruget er vanskelige, men det er de ogsaa for andre i Samfundet.

Ja, saa er den grønne Lampe begyndt at lyse, og jeg er nødt til at korte af. Lad mig sige, at den Paastand, der er fremsat fra Regeringens Side, at man ikke kan gaa Laanevejen, fordi det ikke er muligt at laane paa regulær Vis, giver jeg ikke noget for. Saa kan man jo laane, skal vi sige paa irregulær Vis, ved Tvangsloan, der hvor Pengene findes, eller eventuelt ved at gennemføre Foranstaltninger à la Bramsnæs's berømte Formuekonfiskation fra 1924. Det er vel muligt at gaa den Vej for at skaffe Pengene.

Dernæst, Paastanden om, at man ikke kan gennemføre flere direkte Skatter, er ikke rigtig, for kan man gennemføre indirekte Skatter, hvorved man tager Pengene fra Skatteborgerne og tvinger dem til at nedsætte Forbruget, saa kan man naturligvis fuldt vel gøre det samme ved Hjælp af direkte Skatter. Der er i den Henseende, hvad Landets Finanser o. s. v. angaar, ingen Forskel. Forskellen paa de direkte og de indirekte Skatter er den, at det er de fattige, der betaler Broderparten af de indirekte Skatter, medens der dog er en Chance for, at Velhaverne kan komme til at betale Broderparten af de direkte Skatter. Derfor er det en arbejderfjendtlig Handling, Regeringen har begaaet, naar den for at skaffe Statskassen Penge og for at virke forbrugsindskrænkende griber til den udemokratiske indirekte Beskatning og derved lægger Byrderne paa den arbejdende Befolkning i Stedet for at henvende sig til Velhaverne. Man skal ikke komme og paastaa, at disse ingen Penge har. Det er jo helt forargeligt snart hver Dag at læse i Aviserne om det og det Aktieselskab og det og det Dampskibsselskab, som giver adskilligt større Udbytte, end det gav i Fjor. Tiderne er aldeles ikke daarlige for Kapitalisterne; Pengene findes, hvis man vil tage dem, hvor de er.

Frits Clausen: Da Meddelelsen om Rigsdagens Indkaldelse til dette Møde gennem Radioen blev bekendt ude i Befolkningen, vakte den en ikke ringe Opmærksomhed, eftersom vort Folk lige havde modtaget det Budskab, som Statsministeren ogsaa mindede om i sin Udtalelse her i Dag, at 6 danske Skibe var krigsforlist, og over 60 danske Sømand maatte antages at være omkommet. Men foruden dette Budskab

fik vi yderligere en Del foruroligende Efterretninger, som henlede Opmærksomheden paa vort Lands Stilling og Beliggenhed i det nuværende storpolitiske Opgør ude omkring os. Det var derfor forstaaeligt, at Befolkningen blev noget opskræmt ved Meddelelsen om, at Rigsdagen blev indkaldt midt i Paasken, at der var berammet Møde, en Dag før det ellers var besluttet.

Det viste sig dog allerede i Gaar, at Befolkningens Nervøsitet over denne Indkaldelse var mindre begrundet, end man først havde antaget, idet den københavnske Presse allerede i Gaar kunde give nøjere Meddelelse om, hvad Indkaldelsen gik ud paa, længe før de Rigsdagsmænd fik noget at vide herom, der maatte bryde op fra deres Hjem i de fjernere liggende Dele af Landet.

Jeg vil paatale denne Fremgangsmaade, og jeg vil rette denne Paatale til dem, der har Ansvar for denne alarmerende Rigsdagsindkaldelse i Paaskedagene, hvor hele vort Folk var opskræmt af meget alvorlige Efterretninger. Det er en Hensynsløshed over for Befolkningen, og hvis vort ellers saa højt berømmede hjemlige Demokrati mener, at det var nødvendigt paa denne Maade at føre Befolkningen bag Lyset for at forhindre en Varehamstring, som man til Dato endnu ikke har gjort noget for at forebygge, tror jeg alligevel, man skal dæmpe Tonerne lidt, naar der skal synges nye Lovsange til dette Demokratis fortsatte Pris. Man har før brugt den Slags Fremgangsmaader, f. Eks. da man i Efteraaret pludselig lukkede Cigarbutikkerne, men man skulde dog tro, at man ikke vilde gøre den Slags Overgreb til en permanent demokratisk Fremgangsmaade.

Da Rigsdagen den 1. September 1939, den Dag Krigen brød ud, blev indkaldt lige saa pludseligt, som den blev denne Gang, viste det sig ogsaa, at Formaålet med al den Hastighed kun var at vedtage en Lov, der skulde forhindre Pengehamstring, og nu, da Rigsdagen er blevet indkaldt ekspres midt i Paaskedagene, i en Tid, hvor Befolkningen er opskræmt af alarmerende Efterretninger, viser det sig, at Formaålet, efter hvad den højtærede Statsminister har sagt, kun var at modarbejde den Inflation, som man ellers hidtil har fremmet godt nok ved Prisfordyrelse og ved Kronedevaluering. Desuden skulde den Lov, man nu ønsker, ogsaa bringe Penge i den slunkne Statskasse. Disse to Ting mener Regeringen bedst at kunne forene ved at forhindre Folk i at bruge Penge til andet end Skatteindbetalinger. Den socialdemokratiske Ordfører sagde, at det, det